

VAN DE DEKEN

Concurreren op kwaliteit

mr. M.W. Guensberg

De Nederlandse Mededingingsautoriteit (NMa) nam op 21 februari 2002 een besluit waarin wordt overwogen dat het verbod op de honoreringssystemen 'no cure no pay' en 'quota pars litis', dat de Orde in de letselschadepraktijk aan advocaten oplegt, in strijd is met de mededingingsregels. Bovendien oordeelt de NMa dat het verbod niet gerechtvaardigd wordt vanuit het belang van bescherming van de wezenskenmerken van het beroep van advocaat. Zeker na het duidelijke arrest van het Hof van Justitie te Luxemburg in de 'Nova-case' is het zeer de vraag of de NMa deze, meer dan marginale, toets wel had mogen doen. De Algemene Raad is het niet eens met de gekozen toetsingsmethodiek en nog minder met de uitkomst ervan, maar de discussie daarover zal in de bezwaarfase en dus niet op deze plek gevoerd worden.

Letselschadeadvocaten die zich door het no cure no pay-verbod in een nadelige positie bevinden ten opzichte van niet-advocaten, moeten in staat worden geacht de concurrentieslag te winnen op kwaliteit

Het besluit van de NMa kan, ook al omdat er veel publiciteit aan gegeven is, twijfel doen ontstaan over de houdbaarheid van Gedragsregel 25, lid 2 en 3 in één of meer praktijksegmenten. De onduidelijkheid die daarvan het gevolg kan zijn is funest voor handhaafbaarheid van de belangrijke orderegels die in het geding zijn en de Algemene Raad wil die onduidelijkheid onmiddellijk wegnemen. Daarom is bij eerste gelegenheid aan het College van afgevaardigden voorgesteld om de bedreigde gedragsregel met spoed te upgraden tot verordening.

De NMa zelf is blijkens het gegeven besluit en het daarbij uitgegeven persbericht van oordeel dat op een verordening waarin 'no cure no pay' en 'quota pars litis' verboden zullen worden, het kartelverbod niet van toepassing is. De Algemene Raad wil geen concessie doen aan het grote belang van instandhouding van regelgeving die de onafhankelijkheid van advocaten beschermt. Een meerderheid van het College van Afgevaardigden heeft aangegeven in een volgende vergadering te willen beraadslagen over een verordening waarin in ieder geval Gedragsregel 25 lid 2 en 3 wordt gevat.

Het is nuttig om te benadrukken dat het de Algemene Raad louter en alleen gaat om het belang dat is gemoeid met handhaving van de kernwaarden van het beroep van advocaat en dus niet om het voeren van een prestigeslag of iets dergelijks. Indien de thans verboden varianten van resultaatsafhankelijk declareren in bepaalde praktijksegmenten zouden worden toegestaan zou dat onvermijdelijk leiden tot situaties waarin advocaten meer partij dan partijdig zouden worden. Dan zou hun eigenbelang een ongewenste uitstraling krijgen op het in alle onafhankelijkheid behartigen van louter het belang van de cliënt.

Gelukkig is gebleken dat er in de pers en naar men op grond daarvan mag aannemen ook in de samenleving veel begrip bestaat voor de gevaren die de verboden declaratiemethodieken in zich dragen. Het veel gehoorde argument dat 'no cure no pay' de bereikbaarheid van advocaten en dus *access to justice* vergemakkelijkt, gaat in de Nederlandse verhoudingen nauwelijks op. Ongeveer 50% van de bevolking komt in aanmerking voor gesubsidieerde rechtshulp. Bovendien zijn er voldoende advocaten beschikbaar die bereid zijn om zaken te accepteren tegen een lager, in ieder geval minstens kostendekkend, uurtarief, dat rekening houdt met de draagkracht van de cliënt en dat bij het behalen van een positief resultaat wordt verhoogd.

De klacht van sommige letselschadeadvocaten dat zij zich bevinden in een nadelige concurrentiepositie ten opzichte van niet-advocaten die de verboden declaratiemethoden wel toepassen, is op zich juist. Het is niet anders. Zij moeten in staat worden geacht om de concurrentieslag op kwaliteit te winnen. Bovendien moet uit te leggen zijn dat 'no cure no pay' in veel gevallen zal leiden tot een vooral voor de cliënt onnodig duur resultaat. ■

Rectificatie

In het vorige nummer (*Advocatenblad* 2002-6, p. 243) werd in de *quote* bij het dekencommentaar melding gemaakt van de afspraak dat bij onvolkomenheden 'in meer dan de helft' van de gevallen de steekproefcontrole van de opleidingsverordening een één op ééncontrole zou worden. Dit is verre van juist. Zoals de tekst van dat commentaar ook vermeldt gaat het om gebleken onvolkomenheden in 'meer dan 5 %' van de gevallen. (*red.*)